

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΧΩΡΙΣ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ (1989)

Με τον υποψήφιο του ΚΚΕ Εσωτερικού- ΑΑ Μάκη Μπαλαούρα*

Μετά το 1980 βρέθηκα κάπως μετέωρος και συχνά αναρωτιόμουν τι είναι σύγχρονο κίνημα και ποια είναι η συνάφειά του κάθε φορά με το μαρξισμό.

Τέλος πάντων, ας πούμε ότι διατήρησα κάποια σχέση με το ρεύμα που στην μεταπολίτευση λεγόταν «Ανανεωτική Αριστερά» και όχι βέβαια σε βάθος, γιατί αμφισβητούσα ταυτόχρονα ό,τι προσδιόριζε τις δυο αυτές λέξεις, εννοιολογικά.

Στα χρόνια που πέρασαν, υπάρχουν διάφορα περιστατικά σε περιόδους εκλογών κυρίως, που μπορώ να θυμηθώ και άλλα που αφηγούνται οι φίλοι. Τυχαίνει δε οι εποχές αυτές στην επαρχιακή ζωή να αποτελούν κορυφαίες εκδηλώσεις της πολιτικής που σπάνε τη μονοτονία της καθημερινότητας.

Θα έλεγα ότι αξίζει περισσότερο να αναφερθώ σε ένα γεγονός που συνέβη τον **Ιούνιο του 1989**, κατά την προεκλογική περίοδο, που έχει μια επικαιρότητα σε σχέση και με τα ερωτήματα της περιόδου που διερχόμαστε. Αφού συμπυκνώνονται σ' αυτό οι πιο κρίσιμες αντιθέσεις.

Προεκλογικές εξορμήσεις (1989) στην Ηλεία με τον υποψήφιο του ΚΚΕ Εσωτερικού- ΑΑ Μάκη Μπαλαούρα

Θυμάμαι, ξεκινήσαμε τότε κάποιο απόγευμα, με ένα αγροτικό αυτοκίνητο που οδηγούσε ο σ. Γιώργης και μεταφέραμε από το ένα άκρο του νομού, από τη Βουπρασία, μια μικροφωνική στην **κεντρική πλατεία του Πύργου**, όπου θα μιλούσε ο υποψήφιος του κόμματος ΚΚΕ Εσ. ΑΑ σ. **Μάκης Μπαλαούρας**.

Στήθηκε μια πρόχειρη εξέδρα με τη μικροφωνική, καθώς και ένα πανό με συνθήματα, που πια δεν θυμάμαι τι ακριβώς έγραφαν και καλούνταν οι πολίτες να παρακολουθήσουν την προεκλογική εκδήλωση.

Και ενώ η ατμόσφαιρα θερμαινόταν, βοηθούσης και της εσπερινής αύρας του Ιουνίου και οι διοργανωτές το όλο τέσσερα με πέντε άτομα, εξάπτονταν από τα αγωνιστικά συνθήματα των μεγαφώνων, οι μεν πολίτες, δέκα με δεκαπέντε το πολύ, κάθονταν αναπαυτικά στις καρέκλες του παρακείμενου καφενείου, ο δε ομιλητής ενώ **ανέβηκε υπερηφάνως στο πρόχειρο βήμα του ξεφώνισε με στεντόρεια φωνή λόγο, αντίστοιχο με το ύψος ηγέτη μεγάλων ακροατηρίων.**

Το ακροατήριο είναι αμφίβολο τι κατέγραψε στη συνείδησή του, σε σχέση με αυτά που έλεγε ο

ομιλητής, γιατί έβλεπες πρόσωπα χαλαρά που κουβέντιαζαν μεταξύ τους ή απολάμβαναν το φραπέ ή την παγωμένη μπύρα τους, σε μια άκρη της τεράστιας πλατείας.

Και αν θυμάμαι καλά, τα παλαμάκια που ακούστηκαν, στο τέλος της εκδήλωσης, ήταν των ελαχίστων διοργανωτών, των σ. Τζίμη και Βαγγέλη πρωτοστατούντων, που ευχαριστημένοι έκλεισαν την εκδήλωση.

Αν σήμερα αξιολογούσα αυτή την προετοιμασία και οργάνωση, παρά το θετικό του αυθόρμητου χαρακτήρα της, θα τη θεωρούσα περισσότερο μια ενθουσιώδη νεανική εκδήλωση.

Αλλά και πάλι, αναρωτήθηκα, γιατί θυμήθηκα αυτήν ειδικά την εκδήλωση, παρά τη μικρή της απήχηση, που αμφιβάλω και αν οι διοργανωτές της μπορεί να τη θυμούνται.

Σκέφτομαι, ίσως εμπειρικά πια να καταλάβαινα ότι περιέχονταν στην εκδήλωση αυτή **όλα τα στοιχεία που αποτελούν το βασικό κορμό και συνθέτουν την έννοια της Αριστεράς**, όπως τη ζήσαμε, που επαναλαμβάνονται με τρόπο όμως που δεν ξέρω αν τότε ή τώρα είναι ανάποδος, από ιδεολογική άποψη δηλαδή με το κεφάλι να στέκεται προς τα κάτω.

Τα τριάντα χρόνια που πέρασαν σε όλες τις εκφάνσεις της Αριστεράς που γνωρίσαμε εκφράστηκαν πολλά ενδεχόμενα ως θεωρία και πράξη. Και είναι μια από τις **θετικές εκδοχές νομίζω το να έχεις σωστές ιδέες και να μην έχουν αυτές απήχηση**, έστω προσωρινά ή ανεξάρτητα από το χρόνο και την αιτιολογία.

Στο παλιό εκείνο περιστατικό της πλατείας του Πύργου, περιέχονται μόνο θετικοί συνειρμοί, για τη δική του μικρή αλήθεια, καθώς και για τα συναισθήματα, μιας γλυκιάς αναπόλησης της νεότητας, που τη συνοδεύουν. Και νομίζω ότι δεν θα πρέπει να ξεχαστεί η διαθεσιμότητα των διοργανωτών, γιατί κουβαλούσε κάτι από το αγωνιστικό παρελθόν της Αριστεράς, που τόσο σήμερα αναζητούμε για να μας συνεπάρει.

Στις κρίσιμες μάχες που θα δοθούν, μπροστά πια στο κατώφλι της κυβερνητικής εξουσίας, αναρωτιέμαι και πάλι πόσο ώριμα είναι τα πράγματα και πόσο έχει ενταθεί η συγκρότηση με την ουσιαστική έννοια του ακροατηρίου, ενώ δεν μπορώ να ξεχάσω τις μέρες που έφυγαν με «όσα μας έφεραν μέχρι εδώ», όπως η παλιά εκείνη συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία του Πύργου.

***Νίκος Μπακιός**

(παλιό ψευδώνυμο του Λεχαινίτη σ. Άγγελου Αγγελόπουλου)

Εφημερίδα " Η Εποχή "